

Sygn. akt VIII C 658/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Grzegorz Szyba

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2022 roku w Kielcach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz K. K. kwotę 2789,04 zł (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1741,35 zł (tysiąc siedemset czterdzieści jeden złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. nakazuje pobrać od (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 1523,77 zł (tysiąc pięćset dwadzieścia trzy złote siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów sądowych;

IV. z zasądzzonego w punkcie I wyroku roszczenia nakazuje pobrać od K. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 329,97 zł (trzysta dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów sądowych;

Sędzia Grzegorz Szyba

Sygn. akt VIII C 658/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 1 czerwca 2020 roku powód K. K. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 3393,12 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 marca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 10 lutego 2020 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...). Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową pozwanego. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę co do zasady. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda - 4697,47 zł, a sumą pieniężną wypłaconą przez pozwanego z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 1304,35 zł (k.2).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów procesu według norm przepisanych, nie kwestionując co do zasady swojej odpowiedzialności, podważając

wysokość hipotetycznych kosztów naprawy przedstawionych przez powoda w pozwie, uznając je za nieuzasadnione ekonomicznie i niecelowe. Wyjaśnił, że zaoferował poszkodowanemu naprawę pojazdu w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...) w granicach ustalonej przez siebie kwoty odszkodowania, z której powód nie skorzystał. Zarzucił brak współdziałania poszkodowanego w minimalizacji szkody (k.14-16).

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia z dnia 10 lutego 2020 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej. (...), należący do powoda K. K.. Sprawca szkody był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. w W.. Szkodę zgłoszono w dniu 10 lutego 2020 roku i zarejestrowano pod numerem (...). Pozwany po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym przyznał odszkodowanie w kwocie 1304,35 zł.

okoliczności bezsporne

Powód nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy, w której koszt naprawy pojazdu ustalono w kwocie 4697,47 zł.

Pojazd nadal znajduje się w posiadaniu powoda, jest użytkowany w celach prywatnych.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...) k.5-8, zeznania powoda – 32

Szacunkowy celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki B. o nr rej. (...) powstałych w szkodzie z dnia 10 lutego 2020 roku wynosi 4093,39 zł.

dowód: opinia biegłego M. S. – 111-130, częściowo opinii biegłego A. G. – k. 38-49,86-87

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły powołane wyżej dokumenty. Ich autentyczność nie była kwestionowana.

W celu ustalenia rozmiarów szkody jako kosztów naprawy pojazdu sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych A. G. i M. S..

Opinię biegłego A. G. zakwestionował powód, podnosząc, że biegły niezasadnie w kalkulacji nie uwzględnił wymiany błotnika, wskazując, że charakter uszkodzeń kwalifikuje ten element do naprawy blacharsko – lakierniczej. Tymczasem w kosztorysach zarówno powoda jak i pozwanego element ten został bezspornie zakwalifikowany do wymiany.

W tym miejscu wskazać należy, w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego Sąd ma obowiązek ocenić czy dowód ten ze względu na swoją treść, zakres, poziom merytoryczny, przyjętą przez biegłego metodologię, kompletność odniesienia się do zgromadzonego materiału dowodowego i zastosowane na jego podstawie założenia, jest dowodem przydatnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r. IV CSK 219/13 (LEX nr 1460980) wskazał, że w sytuacji, gdy według oceny sądu opinia biegłego opiera się na błędnych założeniach metodologicznych, sprzecznych z mającymi zastosowanie do jej wydania przepisami prawa, niekompletnych bądź wadliwych założeniach faktycznych, jest niespójna bądź zawiera błędy logiczne, względnie zawiera niepoddające się ocenie wnioski, co prowadzi do konkluzji, że opinia ta jest nieprzydatna, dla rozstrzygnięcia sprawy sąd powinien dopuścić dowód z opinii innego biegłego sądowego.

Z uwagi na zastrzeżenia zgłoszone przez powoda i wątpliwości co do opinii sporządzonej przez biegłego sąd przeprowadził dowód z opinii uzupełniającej biegłego M. S..

Po skonfrontowaniu obu opinii sąd ustalił, że w pojeździe powoda konieczna jest wymiana błotnika przedniego lewego, zatem w zakresie ustalenia wartości szkody sąd oparł się na wnioskach płynących z opinii biegłego M. S.. W pozostałym zakresie opinie te były zbieżne biegli zgodnie wskazali, że w naprawie pojazdu należało użyć części oryginalnych.

W odniesieniu do opinii biegłego M. S. należy stwierdzić, że była ona jasna i zupełna, zawierała odpowiedź na wszystkie zadane biegłemu pytania, wszystkie twierdzenia biegłego były w zasadzie przekonujące. Nadto nie została zakwestionowana przez strony.

Uzupełniająco Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania powoda, którym to zeznaniom dał w całości wiarę, gdyż znajdowały potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2 art. 822 k.c.). Przepis § 4 przytoczonego artykułu upoważnia uprawnionego do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej do dochodzenia roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Natomiast stosownie do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2018.473 j.t.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Jak zaś stanowi art. 36 ust 1 ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W sprawie nie budziła sporu okoliczność, że wartość szkody powstałej w pojeździe wskutek zdarzenia z dnia 20 lutego 2020 roku nie przewyższyła wartości pojazdu marki B. przed zaistniałym zdarzeniem, a zatem szkoda winna zostać rozliczona jako szkoda częściowa. Powód nadto nie kwestionował przyjętego przez pozwanego zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe w wyniku przedmiotowego zdarzenia, jednakże miał zastrzeżenia co do wysokości wypłaconego mu odszkodowania.

Celem ustalenia rozmiaru powstałej szkody sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego. Biegły M. S. koszt naprawy uszkodzeń samochodu marki B. ustalił na kwotę **4093,39 zł**. Koszt naprawy biegły ustalił w oparciu o średnie stawki za roboczogodzinę stosowanych na rynku lokalnym z uwzględnieniem części zamiennych oryginalnych o cechowanych logo producenta pojazdu (poza hakiem holowniczym), i technologii naprawy określonej przez producenta, która gwarantuje bezpieczeństwo późniejszej eksploatacji. Biegły nadto wyjaśnił, że naprawa dokonana za pomocą nowych oryginalnych części nie doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu. Natomiast na dzień powstania szkody w obrocie handlowym w zakresie jakim był uszkodzony przedmiotowy pojazd nie było dostępnych części zamiennych o jakości Q. Zaś naprawa z użyciem części zamiennych o jakości PJ nie gwarantuje doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody, nadto względy jakościowe i bezpieczeństwa tego zamiennika nie sprostają elementowi o cechowanemu fabrycznymi znakami producenta pojazdu.

Biegły wskazał też, że błotnik przedni lewy winien zostać zakwalifikowany do wymiany. Na konieczność wymiany wskazuje zakres uszkodzeń tego elementu. Należy również zauważyć, że w postępowaniu likwidacyjnym strony nie kwestionowały konieczności wymiany tego elementu.

Ugruntowanym jest, że odszkodowanie powinno rekompensować poszkodowanemu stratę majątkową, ale zaznaczyć należy, że to od poszkodowanego zależy, czy doprowadzi pojazd do stanu jak sprzed szkody, czy też zrezygnuje z prawidłowej technologii naprawy uszkodzeń pojazdu i jedynie częściowo („chałupniczo”), naprawi pojazd, a część odszkodowania „zachowa” dla siebie, czy też w ogóle zrezygnuje z naprawy pojazdu lub też dokona zbycia pojazdu. Odszkodowanie winno być bowiem – nawet hipotetycznie – ustalone na takim poziomie, aby pozwalało na doprowadzenie pojazdu do stanu jak sprzed szkody, na zasadach rynkowych.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że odszkodowanie przyznane z tytułu szkody w pojeździe B. nie rekompensowało w pełni poniesionej szkody. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowanie obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozwany zarzucał, że poszkodowany nie skorzystał z naprawy w zakładzie naprawczym współpracującym z pozwanym. Stanowisko takie jest nieuzasadnione, gdyż poszkodowany ma prawo wyboru zakładu naprawczego, istotne jest przy tym, by ceny części i usług wybrane przez niego mieściły się w granicach cen i usług oferowanych na lokalnym rynku. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Jak bowiem trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w przytoczonej już wyżej uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W uzasadnieniu podkreślił, że poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Co więcej, zgodnie z tym co zostało wyżej zauważone, poszkodowany w ogóle nie musi decydować się na naprawę pojazdu by nabyć roszczenie odszkodowawcze.

Nieskorzystanie w tej sytuacji przez powoda z propozycji naprawy za pośrednictwem pozwanego nie narusza zasady lojalnego postępowania wierzyciela wobec dłużnika, regulowanej normą art. 354 k.c., w ramach obowiązku współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania. Obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być jednak utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione uznaje się wydatki poczynione w celu doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego, w tym sensie, że ma on mieć sprawność i zapewniać komfort jazdy takie jak przed wypadkiem. Poszkodowany nie staje się wzbogacony przez to, że zastąpi eksploatowaną część pojazdu częścią nową ponieważ zostaje ona połączona z pojazdem i staje się jego elementem. Szkodę ustala się w odniesieniu do pojazdu jako całości. Wzbogacenie nastąpiłoby tylko wtedy gdyby użycie części nowej doprowadziło do wzrostu wartości pojazdu jako całości. Jak ustalono naprawa z użyciem części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

W konsekwencji ubezpieczyciel uznać należało, że nie wykazał by mógł zlikwidować szkodę, bez uszczerbku dla interesu powoda. Niewykazanie tych okoliczności przez pozwanego nie pozwala na przyjęcie by poszkodowany zbagatelizował obowiązek współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem), wynikający z treści art. 354 § 2 k.c. W ocenie Sądu nie można powodowi w okolicznościach niniejszej sprawy zarzucać braku woli współpracy z pozwanym. Pozwany nie wykazał też by rozmiary i sposób naprawy przedstawiony w kalkulacji sporządzonej na potrzeby opinii biegłego sądowego były nieadekwatne do zakresu powstałych uszkodzeń.

W związku z powyższym powód winien otrzymać odszkodowanie w kwocie 4093,39 zł brutto. Ponieważ pozwany wypłacił już powodowi tytułem odszkodowania kwotę 1304,35 zł brutto, powód winien otrzymać dopłatę do odszkodowania w kwocie **2789,04 zł** (4093,39 zł – 1304,35 zł = 2789,04 zł).

O odsetkach orzeczono, zgodnie z żądaniem pozwu, w myśl przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, szkodę zgłoszono 10 lutego 2020 roku, zatem po upływie tego okresu tj. od 11 marca 2020 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu.

W pozostałej części powództwo jako wygórowane, podlegało oddaleniu. Powód nie wykazał bowiem zasadności powództwa ponad ustaloną kwotę. Dalsze świadczenie prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Również roszczenie odsetkowe poza wskazanym okresem było niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo stosownie do wyniku sporu. Powództwo uwzględniono w 82,20 %. Po stronie powoda powstały koszty procesu w kwocie 2317 zł na którą złożyły się: 200 zł – opłata od pozwu, 17 zł – opłata skarbowe od pełnomocnictwa, 900 zł – wynagrodzenie pełnomocnika, 1200 zł - zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Z kolei po stronie pozwanego, który wygrał proces w 17,80 % powstały koszty w wysokości 917 zł które obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika – 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocników Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz radców prawnych, stosownie do wskazanej w sprawie wartości przedmiotu sporu.

Po wzajemnym skompensowaniu na rzecz powoda zasądzono od pozwanego kwotę 1741,35 zł (1904,57 zł-163,22 zł) tytułem kosztów procesu.

Zgodnie z art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. Dotyczy to także dopuszczenia i przeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113 ustawy, a więc obciążając nimi strony przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Nieuiszczonymi kosztami sądowymi w niniejszej sprawie jest kwota 1853,74 zł, na którą złożyły się wynagrodzenia biegłych A. G. i M. S. za sporządzenie opinii w niniejszej sprawie wypłacone tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach.

Zgodnie z wynikiem procesu, Sąd nakazał pobrać nieuiszczone koszty sądowe od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach w kwocie 1523,77 zł, zaś od powoda w kwocie 329,97 zł, o czym orzeczono w punkcie III i IV wyroku.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Sędzia Grzegorz Szyba

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego

Sędzia Grzegorz Szyba